

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНЂЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 8. МАЈ 2022, ГОДИНА 23, БР. 35

МОЛИТВА ЈАЧА ОД МЕТАКА

Година 1995 - први чеченски рат. Зовем се потпуковник Антоније Мањшин, био сам заповедник јуришне групе *Артур*, која је била састављена од 30 бораца, смештених на три оклопна транспортера и извршавала наређење команде да блокира нападе чеченских милитантних група у Веденској клисури. Тамо су побуњеници чекали да нападну нашу групу.

Заседа је сигурна смрт: први и последњи оклопни транспортер су уништени, а ви методично пуцате на остатак јединице са висине. Група која се нађе у таквој заседи преживљава највише 20-25 минута - онда постаје масовна гробница.

Добили смо позив у помоћ и хеликоптером смо пребачени на место окршаја после 15 минута. Вођене ракете *ваздух-земља* уништиле су ватрене положаје побуњеника, а на наше изненађење, група је у потпуности била спасена. Недостајао је само Саша Воронцов. Био је снајпериста и био је на оклопном возилу, а експлозија га је одбацила 40-50 метара. Почели су да га траже, али га нису пронашли. Већ је пао мрак. Пронађена је крв на камењу, али њега није било. Рањеног од гранате, Сашу су заробили Чечени.

Брзо смо формирали тим за спасавање, пењали су се на планине три дана, чак смо и ноћу улазили у насеља која су контролисали милитанти, али Сашу никада нисмо пронашли. Отписан је као нестало лице и предложен је за Орден за храброст.

И, замислите, прошло је пет година. Почетак 2000. године, напад на село Шатоја. У Артунској клисури у Шатојској регији има један побуњенички пункт. Цивили су га блокирали и обавестили нас да се код њих, у једној јами која је служила као тамница, већ пет година налази један наш припадник специјалних снага. Морам да кажем да је само један дан у заробљеништву чеченских снага - пакао. А, тек пет година! Потрчали смо тамо, већ се смркавало. Фарови наших транспортера осветлили су подручје. И, видели смо јаму ширине три метра и дубоку седам метара. Спустили смо мердевине, кад тамо - живи леш. Човек тетура, пада на колена, и ја препознам Сашу Воронцова - по његовим очима...

Нисам га видео пет година. Зарастао у браду, униформа се распала, увијен у врећу, прогризао рупе за руке и тако се у њој загревао. У овој јами је

вршио нужду и тамо живео, спавао, извучили су га свака два-три дана да копа чеченима ровове. На њему су Чечени тренирали борбу прса у прса, вежбали ударце ножевима, а он је морао да се голорук брани. У нашим специјалним снагама војници имају добру обуку, али он је мршав, није имао снаге, наравно, промашивао је, па су му обе руке биле исечене.

Он пада на колена испред нас и не може да говори, и плаче и смеје се. Онда изговара: "Момци, чекам вас већ пет година, драги моји..." Понели смо га, загрејали смо му купатило, обукли га. И, тада нам је испричао шта се са њим догађало током тих пет година.

Били смо са њим недељу дана, храна је била богата и разноврсна, а он комадић хлеба жваће сат времена и полако једе. Њему су сви укуси за пет година атрофирали. Рекао ми је да га две године уопште нису хранили. Питам: "КАКО СИ ПРЕЖИВЕО?" А, он одговара: "Замислите, заповедничке, ЦЕЛИВАО САМ КРСТ, КРСТИО СЕ, МОЛИО СЕ... Узимао сам глину и од ње правио куглице, закрштавао их и јео. Зими сам јео снег..." "Па, како то?" - питам. Он каже: "Знате, ове глинене куглице су ми биле слађе од домаће пите, биле су слађе од меда..."

На Васкрс је погођен пет пута. Да не би побегао, пресекли су му тетиве на ногама, није могао да стоји. Ставили су га на стене, он на коленима, а 15-20 метара од њега неколико људи са митраљезима, спремни да га убију. Кажу: "Моли се Богу твом; ако Бог постоји, онда нека те спаси!" И, он се молио, још увек ми је у ушима та молитва једноставне руске душе: "Господе Исусе мој најслађи, ако Ти је данас тако угодно, ја ћу поживети још мало..." Затим би затворио очи и прекрстио се. Они притискају окидаче, али митраљежи не пуцају... И, тако два пута, али - пуцња нема! Поново репетирају, али - без успеха. Мењају шаржере - пушке поново не раде, мењају их и опет - ништа.

Приђу и кажу: "Скини крст!" Не могу да га стрељају јер на њему виси крст. Он каже: "Нисам ја ставио овај крст, већ свештеник на крштењу, и нећу га скинути". Када су покушали да му откину крст, благодаћу Духа Светога су одбачени од њега и пали су на земљу. Затим су га тукли кундацима и бацили у јаму. Дакле, два пута меци нису излетели из цеви, а трећи пут су само пролетели поред њега. Нису могли да га погоде, само су га посекали каменчићи настали од рикочета и - то је све.

У Сашу се заљубила чеченска девојка. Треће године у заробљеништву, почела је да му ноћу тајно доноси козје млеко и спуштала га канапом у јаму. Родитељи су је ухватили на делу, бичевали је и закључавали је у подрум. Звала се Асел. Био сам у тој просторији /=подруму/, ужасно је хладно, чак и лети, ту су мали прозор и врата са бравом. Везали су је. Успела је, током ноћи, да изгризе конопце, растави прозор, изађе, помузе козу и поново му донесе млеко.

Молитва је најдубљи израз отпора злу.
Патријарх српски
Павле

Пошто је ослобођен, Саша ју је повео са собом. Крштена је под именом Ана, венчали су се, добили двоје деце, Кирила и Машењуку...

И, да кажем најважнију ствар коју ми је Саша рекао: “Ја сам провео две године у јами и толико сам плакао да је сва глина испод мене била мокра од суза. Гледао сам у звездано небо из левка моје тамнице и тражио свог Спаситеља. Плакао сам као дете, тражио сам Бога свога...” “А, онда...?” - упитао сам. “А, САДА СЕ КУПАМ У ЊЕГОВОМ НАРУЧЈУ...” - рекао је Александар...

Макар све битке изгубили, наша одлука да се не предамо показује степен наше вере, наш однос према Богу, то нас и сврстава међу победнике. ... Господ помогне онда кад и ми дамо од себе све што можемо.
Патријарх српски Порфирије

Преузето са сајта “Пријатељ Божији”

МОЋ (НЕ)ВЕРЕ

Прича се дешава у Америци. ... Ради се о човеку који се звао Ник Сизман, који је био... радник на железници. Кажу да је имао много тога у свом животу, имао је - све. Био је млад човек. Имао је снажно тело, био је отресит, робустан, имао је жену, имао је двоје деце... Али, имао је и једну ману - да је веома често бринуо...

Једнога дана, десило се да су радници у његовој смени добили могућност да оду сат времена раније кући, зато што је њихов пословођа славио рођендан. Међутим, Ник то није чуо и, стицајем околности, задесио се у вагону хладњаче. Пошто није било никога са друге стране, он се неспретно закључао у вагону хладњаче. И, сигурно га је ухватио страх... Желео је да изађе, викао је свом силом, међутим, нико га није чуо, радници су већ отишли... Онда је лупао песницама о врата, толико јако да је раскрварио своје руке... Кажу да је, на крају, узео један нож и, на дрвеном поду, угравирао: “Смрзавам се... Јако ми је хладно... Ово су моје последње речи...” - због тога што је желео да обавести своју породицу, своје пријатеље, шта се десило са њим.

Ујутру, кад су радници дошли, затекли су га мртвог. Међутим, оно што је најфантасичније и најневероватније од свега тога јесте да та хладњача уопште није ни радила... Стога температура није била ниска, није била у минусу, него је била +13 Целзијусових степени. Чак је улазио и ваздух споља, а то је била средина лета, тако да уопште није било толико хладно, а унутра је имао и довољно кисеоника...

Ову причу користе на свим могућим сајтовима енглеским, почевши од мотивационих, преко сајтова психијатара, психолога, хришћанских проповедника, да покажу колико је мозак страховит орган, колико има страховиту силу - да чак може и да нас убије, ако не знамо њиме да управљамо како треба. Наше мисли страха могу да нас убију. ... Кажу да је на аутопсији, после тога, прегледано његово тело и испоставило се да је сваки физички доказ у његовом телу говорио да се он смрзнуо, а температура је била +13. Дакле, наше мисли

У НЕДЕЉИ МИРОНОСИЦА ПРОСЛАВЉАМО:

- 08.(25) Свети апостол и јеванђелист Марко - Марковдан
- 09.(26) Свети свештеномученик Василије, Епископ амасијски
- 10.(27) Спаљивање моштију Светог Саве на Врачару
- 11.(28) Свети апостоли Јасон и Сосипатр и остали
- 12.(29) *Св. Василије Острошки Чудотворац*; Св. муч. Василије, пекар из Пећи
- 13.(30) Свети апостол Јаков Зеведејев
- 14.(01) Св. пророк Јеремија; Богородичина икона “Неочекивана Радост”

утичу на наш мозак, а наш мозак даље утиче на цело тело, односно, мисли утичу на цело тело. Наше мисли страха, наше мисли бриге страховито могу да утичу на наш живот и да га промене. Ако је овај човек могао бити убијен због својих мисли, то може да се деси и нама. А, замислите позитивне ствари! Замислите како ентузијазам и један другачији, позитиван став, КАКО ВЕРА У ПРОМЕНУ МОЖЕ ДА ПРОМЕНИ ВАШ ЖИВОТ НА БОЉЕ! ... То је оно што нам је Христос заповедио: *По вери вашој нека вам буде!...*

Весна Биорац

Понекад, у себи побркамо ствари и мислимо да је духовни живот то да си добар човек, да не крадеш, да не убијаш, да не одлазиш на лоша места и са лошим пријатељима, да недељом идеш у цркву, да будеш тамо када почне да се пева славословље, или бар на “Благословено Царство Оца и Сина и Светога Духа...”, да проучаваш духовне књиге.

Не, духовни живот није само то. Духован човек, истински Хришћанин, јесте онај који је, својим крштењем, и после, кад одрасте, и срцем својим, Богу дао завет да ће свагда бити поред Њега и са Њим. Духован човек је подвижник који је изронио из живота, који се међу мноштвом људи истиче, и који свом брзином душе своје хита да би освојио Небо, и да би трудом могао задобити и зграбити Царство небеско. Духован човек је онај ко је, светла погледа и усправна става, кормило своје лађе управио ка Небу и хита да се успне на њега. Није само “добар човек”...

Старац Емилијан Симонопетритски

Драга браћо и сестре, у уторак, на Спаљивање моштију Светог Саве, Света литургија почиње у 7:30, а у четвртак, 12. маја, на празник Светог Василија Острошког Чудотворца, Света Литургија ће се служити са почетком у 9:00. У суботу, 14. маја, Заупокојена Литургија почиње у 7:30.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.